

LA SEGA

Un relat de: [E. VILADOMS](#)

La Roser està cansada de tantes hores com porta aplegant gavells, cada vegada fa més calor i la criatura que duu lligada a l'esquena comença a ploriquejar. S'asseu allà mateix, sobre els rostolls, afluixa el mocador i s'acosta el nadó; encara no ha acabat de descordar-se els botons de la brusa que aquest se li llença al pit amb avidesa.

En època de sega no es fan distincions: petits i grans, joves i vells, homes i dones, mai hi ha prou mans per treballar. Un canvi de temps, un cap de broma inesperat, podria fer caure les espigues i el gra abans d'hora i malmetre la tan esperada collita. Cal sortir de casa així que clareja per tenir el tros ben avançat abans el sol no sigui a dalt de tot: segar, fer gavells, lligar les garbes, amuntegar-les... si pot ser de cara a migdia per tal que s'eixuguin bé. Hom s'atura just per a fer un mos i beure un glop del càntir de terrissa negra que suant manté la frescor de l'aigua o, millor encara, un rajolí del porró encistellat i envoltat de palla, tan voluminós que calen les dues mans per alçar-lo.

La Roser eixuga amb el revés de la màniga les gotetes de llet que regalimen per les galtes rosades del menut. Un tros més enllà, una altra jove mare també ha deixat un moment la feina per alletar el seu nadó; per l'escot treu un pit pansit i espremut al que la criatura s'aferra per, al cap d'uns instants, rebutjar-lo amb plors cada vegada més intensos. Fent ziga-zagues per esquivar garberes i segadors, amb el petit mamant encara mig endormiscat, la Roser se'ls hi apropa. Mira la noia als ulls i s'asseu al seu costat, aquesta, acotant el cap, li lliura la criatura qui, sense compliments, prem el mugró entre la llengua i la geniva i ajusta els llavis al voltant de l'arèola. Els infants compassen els seus xuclets als cops de volant dels segadors, un saltamartí es passeja per les faldilles polsoses de les dues dones.

Tothom està massa enfeinat per fer-los cas.